

In de eerste jaren van mijn middelbare schooltijd moest er dringend worden gesleuteld aan mijn gebit. Wonende in een klein dorp bezocht ik met regelmaat een zogenaamde orthodontist in De Grote Stad (Nijmegen of *all places*), gebracht door mijn moeder. Op een van die tochtjes, eind 1975, moest ze elk heel uur de autoradio op Hilversum 3 zetten, want *Bohemian Rhapsody* was toen Troetelschijf en werd direct na afloop van het

reclameblok na het nieuws gedraaid – en ik kon er maar geen genoeg van krijgen. Ook keek ik elke week naar Toppop, waar de allereerste videoclip ter wereld werd afgespeeld op de klanken van dit meesterwerk. Ik herinner me nog het leed om wekenlang te moeten dulden dat het van de eerste plaats was verdreven door André van Duins Willempie...

De Eerste Keer

Voor het eerst van mijn leven kocht ik kaartjes voor een concert – Queen speelde live in Ahoy', helemaal in Rotterdam, voor mij de andere kant van de wereld. Doodeng vond ik het, maar gelukkig werd ik gesteund door de aanwezigheid van twee bevriende zusjes, eveneens fervent fan. Mijn ouders zouden ons rijden en de tussentijd doorbrengen met een bezoek aan ter plaatse wonende kennissen. Tijdens het concert was het verboden om foto's te maken, maar ik had lekker toch stiekem het halfkleinbeeld-cameraatje van mijn vader geleend om plaatjes te schieten. Het was de tournee met de enorme kroon boven het drumstel.

Aangekomen maakte ik kennis met het fenomeen merchandizing – als dorpsjochie stond ik versteld van de enorme partijen sjaals, T-shirts, petjes, posters en nog veel meer die er voor

veel te veel geld werden aangeboden als memorabilia. Eeuwig krap bij kas maakte ik de zorgvuldige afweging om over te gaan tot de aanschaf van een button met het door Freddie Mercury ontworpen bandlogo, wit, op een zwarte achtergrond – hij was er ook in kleur op een witte achtergrond, die ondanks een hinderlijk asynchrone print werd aangeboden voor dezelfde exorbitant hoge prijs.

Bij de eerste concertklanken zat ik te bibberen van de opwindende om mijn helden daar in levenden lijven te zien bewegen. Het viel dan ook niet mee om de camera stil te houden terwijl ik de sluitertoets indrukte, voordat ik heimelijk om me heen had gekeken of ik zou worden betrapt. Niemand had aandacht voor mij. Later zouden al die foto's vakkundig naar de knoppen worden geholpen door een fotograaf die er niet op was bedacht dat

het een halfkleinbeeldformaat betrof en de negatieven had gesneden op kleinbeeld – hak, hak! dwars door de kroon heen. Erg groot was het verlies nou ook weer niet, aangezien die kroon vrijwel het enige herkenbare was en mijn helden bleken gereduceerd tot speldenknopjes in een enorme hoeveelheid rook en licht.

Op de terugweg waren wij, jonge tieners, compleet uitgeput, enerzijds van de ontlading na al die spanning, anderzijds doordat het al ver na onze bedtijd was. Het was doodstil in de auto, tot de jongste van de twee zusjes, de spontaanste, twee jaar jonger dan ik, verzuchtte: "Weet je, hij hoefde me niet eens aardig te vinden, als hij maar wist dat ik bestond." Daarna bleef het weer doodstil. Mijn moeder, immer zo nuchter als brood, zou me later toevertrouwen: "Het klonk zo gemeend dat ik niet eens durfde te lachen."

